

Noord-Greenwich. Eind mei. Het was drie uur voor zonsopgang en de rivier lag er verlaten bij. Zwarte aken die stroomopwaarts wilden, sjorden aan hun trossen en het springtij tilde kleine roeibootjes met zachte hand uit de modder waarin ze sliepen. Mist verhief zich van het water en dreef landinwaarts langs onverlichte winkels voor scheepsartikelen, over de uitgestorven Millennium Dome en verder over merkwaardig, braakliggend maanlandschap totdat hij zo'n vierhonderd meter landinwaarts werd tegengehouden door de spookachtige machinerie van een half onttakelde aggregaatfabriek.

Opeens zwaaiden er koplampen de ventweg op: een patrouillewagen zonder sirene met blauwe zwaailichten. Even later nog een en daarna een derde. De volgende twintig minuten verzamelde zich nog meer politie op het terrein: acht patrouillewagens, twee gewone Ford Sierra's en de witte Ford Transit van de fotodienst van de technische recherche. Aan het begin van de parallelweg werd een wegversperring opgericht en agenten van het plaatselijke bureau werden ingezet om de toe-

gang van de kant van het water af te sluiten. De rechercheur die het eerst aanwezig was belde via de centrale van Croydon om de buzzer-nummers van de AMIP – de moordbrigade – en acht kilometer verderop werd inspecteur Jack Caffery van het B-team wakker gebeld.

Hij lag in het donker met zijn ogen te knipperen, probeerde zijn gedachten op een rij te krijgen en moest zijn uiterste best doen om niet weer in te dommelen. Daarna haalde hij diep adem, rolde uit bed, ging naar de badkamer, plensde koud water op zijn gezicht – *geen whisky meer als je stand-by bent, Jack. Zweer het, zweer het nou* – en kleepte zich aan; nu een das om, iets onopvallends; *de centrale recherche houdt er niet van als wij er flitsender uitzien dan zij*. De buzzer, koffie. Een he-le-boel Nescafé met suiker, maar zonder melk; geen melk en vooral niet eten – *niet eten, je weet maar nooit wat je te zien krijgt*. Hij dronk twee koppen, haalde zijn autosleutels uit de zak van zijn spijkerbroek en reed, inmiddels klaarwakker geschrokken van de cafeïne, met een sjekkie tussen zijn lippen door de uitgestorven straten van Greenwich naar de lokatie waar zijn chef, hoofdinspecteur Steve Maddox – een ontijdig grijs mannetje in een zoals gewoonlijk onberispelijk, roodbruin pak – voor het hek van de aggregaatfabriek op hem wachtte. Hij ijsbeerde in het licht van een eenzame straatlantaarn, draaide met zijn sleutelbos en zijn kaken maakten loze kauwbewegingen.

Hij zag Jacks auto stoppen, stak de weg over, zette zijn elleboog op het dak, boog zich door het open raampje en zei: 'Ik hoop dat je niets hebt gegeten.'

Caffery trok de handrem aan. Hij haalde sigaretten en tabak uit zijn dashboardkastje. 'Heerlijk. Hier zat ik nou net op te wachten.'

'Deze is allang voorbij de uiterste verkoopdatum.' Hij deed een stap naar achteren toen Jack uitstapte. 'Een vrouw, gedeeltelijk begraven. Midden in een braak stuk land.'

'Ben je d'r al geweest?'

'Nee, nee. Ik ben door de centrale recherche op de hoogte gebracht. En eh...' Hij wierp een blik over zijn schouder naar het groepje rechercheurs. Toen hij hem weer aankeek, zei hij met gedempte stem: 'Er is sectie op haar verricht. Een gehechte, γ-vormige jaap met hechtingen.' Jack bleef met zijn hand op het portier staan.

'Séctie?'

'Ja.'

'Dan is er waarschijnlijk eentje uit het gerechtelijk lab weggelopen.'

‘Ik weet...’

‘Een grap van een medische student...’

‘Weet ik, weet ik.’ Maddox hief zijn handen omhoog om hem het zwijgen op te leggen. ‘Het is niet echt ons terrein, maar luister...’ Hij keek nog een keer over zijn schouder en boog zich naar hem over. ‘Luister, de recherche van Greenwich zijn aardige lui. Laten we ze een plezier doen. We zullen er niet dood van gaan om even te kijken, oké?’

‘Oké.’

‘Mooi. Goed.’ Hij rechtte de rug. ‘En nu jij. Hoe zit het met jou? Ben je er klaar voor?’

‘Jezus, nee hoor.’ Caffery sloeg het portier dicht, haalde zijn legitimatie te voorschijn en haalde zijn schouders op. ‘Natuurlijk ben ik niet klaar. Wanneer ben je dat wel?’

Ze liepen langs de omheining naar de ingang. Het enige licht was het zwakke, gele neonschijnsel van de schaarse straatlantaarns en af en toe de witte flits van de politiefoto's over het kale terrein. Een kleine twee kilometer verderop stond de lichtgevende Millennium Dome waarop rode vliegtuiglichtjes knipperden tegen de sterrenhemel.

‘Ze is in een vuilniszak of zo gestopt,’ zei Maddox. ‘Maar het is daar zo donker dat de agent die er het eerst was niet zeker van zijn zaak is. Het is zijn eerste moordzaak en hij heeft het niet meer.’ Hij maakte een hoofdbeweging naar een stelletje auto's. ‘Die Mercury. Zie je die?’

‘Ja.’ Caffery hield de pas erin. Een man met een brede rug en een camelkleurige jas zat ineengedoken op de voorbank met een rechercheur te praten.

‘Dat is de eigenaar. Er is hier een hoop cosmetisch werk aan de gang met het oog op dat Millenniumgedoe. Hij zegt dat hij vorige week een ploeg had ingehuurd voor de grote schoonmaak. Ze hebben het graf waarschijnlijk onbewust open gewoeld; heleboel zwaar materiaal en daarna, om één uur 's nachts...’

Bij het hek bleven ze even staan om hun legitimatie te laten zien, de agent in uniform noteerde hun naam en ze doken onder het lint door. ‘En om één uur kwamen er drie lijmsnuiers; die hebben haar gevonden. Ze zitten momenteel op het bureau. De LC zal wel meer weten. Zij is er al geweest.’

Lokatiecoördinator Fiona Quinn van Scotland Yard stond hen op te wachten op een met schijnwerpers verlichte open plek naast een mo-

biele schaftkeet. Ze zag er spookachtig uit in haar witte overall en trok plechtig haar capuchon af toen ze naderbij kwamen.

Maddox stelde hem voor.

‘Jack, dit is brigadier Quinn. Fiona, dit is mijn nieuwe inspecteur Jack Caffery.’

Caffery stak zijn hand uit. ‘Hoe maakt u het.’

‘Prettig kennis met u te maken, meneer.’ De LC trok haar rubberhandschoenen uit en gaf hem een hand. ‘Uw eerste, hè?’

‘Bij de moordbrigade wel, ja.’

‘Nou, dan had ik u graag een mooiere gegund. Het is geen pretje; integendeel mag ik wel zeggen. Iets heeft de schedel gekliefd, waarschijnlijk de een of andere machine. Ze ligt op haar rug.’ Ter illustratie boog ze zich met de armen wijd en open mond naar achteren. In het schemerlicht zag Caffery het amalgaam van haar vullingen. ‘Vanaf haar middel tot haar voeten ligt ze onder voorgegoten beton, een stoep-rand of zoiets.’

‘Ligt ze er al lang?’

‘Nee, nee.’ Ze trok haar rubberhandschoenen weer aan en gaf Maddox een katoenen maskertje. ‘Ik zou zeggen nog geen week. Maar het is te lang voor een urgentiebericht. Ik vind dat we moeten wachten tot het licht is voordat we de patholoog uit bed halen. Hij zal je meer kunnen vertellen als hij haar in het lab heeft en weet wat de insecten allemaal hebben aangericht. Ze zit half onder de grond en half in een vuilniszak: dat zal enig verschil hebben gemaakt.’

‘Die patholoog,’ zei Caffery. ‘Weet u zeker dat we die nodig hebben? De recherche denkt dat er sprake is van een sectie.’

‘Dat klopt, ja.’

‘En u wilt toch dat wij een kijkje nemen?’

‘Ja.’ Quinns gezichtsuitdrukking veranderde niet. ‘Ja, ik vind dat u een kijkje moet nemen. We hebben hier niet met een professionele autopsie te maken.’

Maddox en Caffery keken elkaar even aan. Er viel een stilte. Jack knikte.

‘Juist. Oké.’ Hij schraapte zijn keel, nam de handschoenen en het maskertje aan die Quinn hem aanreikte en stopte vlug zijn das in zijn overhemd. ‘Goed, laten we dan maar gaan kijken.’

Ondanks de handschoenen hield Caffery zijn handen in zijn zakken:

een oude recherchegewoonte. Af en toe verloor hij het verzwakte licht van de zaklantaarn van brigadier Quinn uit het oog en dat maakte hem onzeker. Het was donker zo ver op het fabrieksterrein: de cameraploeg was klaar en zat in zijn busje de mastertape te kopiëren. Nu was de enige bron van licht het vage, lichtgevende lint waarmee de lokatiecoördinator objecten aan weerskanten van het pad had gemarkeerd om ze te beschermen totdat de rechercheur die met het bewijsmateriaal was belast er was om ze in te pakken en van etiketten te voorzien. Ze zweefden als nieuwsgierige geesten in de mist: vage, groene silhouetten van flessen, verkreukte blikjes en iets vormloos dat op een t-shirt of een handdoek leek. Om hen heen torenden lopende banden en brugkranen, grijs en stil als een achtbaan in de winter, zo'n dertig meter in de nachtelijke lucht omhoog.

Quinn stak haar hand op om ze te laten stoppen.

'Daar,' zei ze tegen Caffery. 'Zie je d'r? Daar ligt ze op haar rug.'

'Waar?'

'Zie je dat olievat?' Ze liet het licht erover glijden.

'Ja.'

'En die twee stukken betonijzer rechts daarvan?'

'Ja.'

'Vandaar omlaag kijken.'

Jezus.

'Zie je 't?'

'Ja.' Hij moest zijn voeten stevig neerzetten. 'Oké. Ik zie het.'

Dat? Is dat een lijk? Het leek hem eerder een groot stuk purschuim, iets wat uit een spuitbus komt, zo opgezwollen, geel en glimmend zag het eruit. Daarna zag hij haar en tanden en herkende hij een arm. En toen hij zijn hoofd schuin naar een kant hield, zag hij uiteindelijk wat hij voor zich had.

'O, godallejzus,' zei Maddox vermoeid. 'Kom op, laat iemand er alsjeblieft een tent overheen zetten.'